

Skromnost

Jesam li skromna kada kažem da ne trebam novi mobitel, da pored četiri para cipela ne želim još jedne, da vidim da se mama i tata trude da imamo sve što nam treba, a ionako imamo previše? Pisati tako bilo bi sve samo ne skromno, jer samo se osjetiti skromnim i govoriti o vlastitoj skromnosti već postaje samohvala. Netko tko pomisli da ima karakteristike svetosti, već se samim time udaljio od svetosti. Tako je i sa skromnošću.

Sada zurim u bijeli papir i vidim da nije tako lako, da je skromnost kao riječ previše prisutna, da nam visi pred glavama, a da ju je istovremeno isuviše teško pravedno i ispravno opisati. Zurim i dalje i svake sekunde razumijem sve manje. Mama lupa tanjurima i loncima u kuhinji, pas me vuče za nogavicu, sestra me neopisivo ljuti svojim zapitkivanjem o nerješivim zadatcima za napredne matematičare trećeg razreda.

Buka i nemir...a ja ne mogu misliti.

Mama, onako kako samo ona to zna, vikne iz kuhinje:" Pa piši o skromnosti u ljubavi." Par sekundi prije pokušavala je oprati zagorenji lonac, a sad je već književni savjetnik.

Ipak, kažu da majčino srce najbolje zna...

Moja draga mama...

Slušam intuiciju...

Otvaram sestrinu Bibliju u slikama. Šarenija je od obojene dječje bojanke.

Od previše slova prebrzo zaspim.

Uočavam sliku novorođenog Spasitelja u štalici, okruženog pastirima u dronjcima, kako Ga grli majka Bogorodica.

Vidim svetog Josipa kako stoji postrance i gleda.

Gleda - i čudi se.

Na tren zažmirim i otpotujem u to vrijeme.

Pomislim, kako je Bogorodica, tada tek poodrasla djevojčica, dobila objavu arkanđela Gabrijela da će na svijet donijeti Božjeg sina?

Kako li se morala osjećati?

Mi Gospu uvijek vidimo u nebeskoj slavi na oltaru i na svetim sličicama, ali ne smijemo zaboraviti da je Bog, tvorac Svemira, svega vidljivoga i nevidljivoga, izabrao skromnu djevojku za majku svojega Sina. Ne uglednu damu iz Jeruzalema, ne trgovačku kćerku ili kraljevsku princezu...izabrao je skromnu djevojku.

I što Marija kaže?

"Neka mi bude po riječi tvojoj."

Ne mudruje, ne filozofira, ne cjenka se, nama dvojbi. Jednostavno se predaje Božjoj volji.

Tadašnji Nazaret bio je jako daleko od sjaja Jeruzalema, kojeg je svaki Židov gledao s divljenjem. Nazaret je bio bezvrijedan. Ta čak su za Spasitelja rekli: "Iz Nazareta? Što dobro može doći iz Nazareta?"

Pa ipak, Bog je odabrao Nazaret.

Da se ova priča dogodila u našem vremenu i na našim prostorima, koje bi selo bilo dovoljno malo, dovoljno beznačajno, dovoljno skriveno od sjaja i blještavila da ga Bog izabere za rođenje svoga Sina?

Kao i obično, Biblija mi je pokazala odgovor koji nisam znala naći u svojim mislima.

Je li to skromnost?

Napustiti vlastitu "mudrost" i otvoriti se za riječ Gospodnju?

Ne znam, samo tek možda nazirem da sam od skromnosti najdalje kada mnogo umujem i mudrujem. Možda skromnost u ljubavi vidim u majci koja se, dok pere suđe, premješta s jedne na drugu nogu?

Možda je skromnost to što moja mala sestra ponizno s očekivanjem gleda u mene kao u sveznajućeg znalca matematike koji će spasiti njenu čast pred nerješivim zadatcima? Ona priznaje da je mala i da me treba...da sam starija...da ja to znam...

Možda je skromnost u mom psiću, čiji život ovisi o mojoj hirovitoj volji, a opet me gleda s beskrajnom ljubavi.

I čeka.

Čeka mene.

Je li skromnost bila kada je moja prabaka, svaki tjedan, kitila oltar Bogorodice u crkvi, cvijećem iz svog vrta?

Moja prabaka sigurno nije razumijela sva otajstva vjere, sve hijerarhije anđela i arkanđela.

Sumnjam i da je razlikovala Abrahama od Adama, Rahelu od Rahabe, Ivana Krstitelja od Ivana Apostola.

Ali znam da je voljela Boga.

Skromno.

Onako kako ljube "maleni".

Pomalo razumijem zašto Isus kaže: „Slavim te Oče jer si kraljevstvo nebesko sakrio od mudrih i umnih, a objavio malenima“.

Ili sam možda neskromna kada kažem da razumijem?

Ne znam...

Spava mi se...

Još samo uspijevam izgovoriti: „Dragi moj Bože, nauči me skromnosti.“

Paloma Ana Puljić 8.d